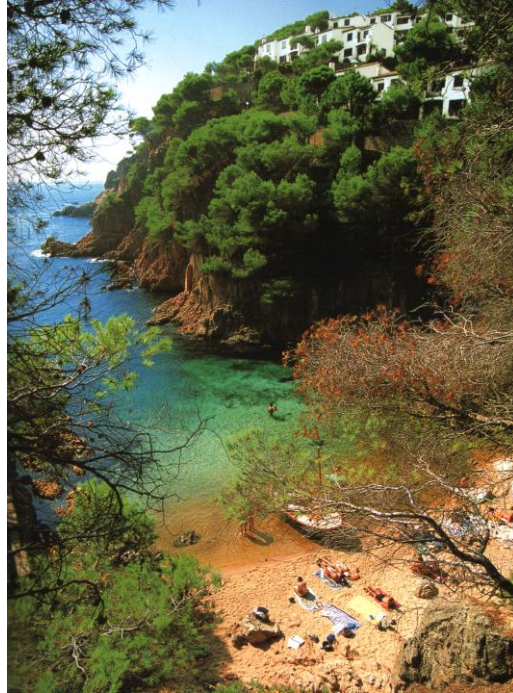

I kajak på Middelhavet

Costa Brava- "Den vilde Kyst" har fået dette navn på grund af de meget smukke forrevne klippelandskaber, der kendetegner den nordspanske Middelhavskyst lige syd for den franske grænse. Her har naturen skabt en nærmest endeløs række af små tillokkende sandstrande i bugterne mellem de meget flotte vejr- og hav-eroderede klippepartier. I tilgift er området ikke så overrendt af turister som længere sydpå og er gået fri af de helt store miljøødelæggelser. Månederne maj, juni og september er velegnede for besøg, i juli og august er der for mange turister og for høje temperaturer.

En invitation til en 60-års fødselsdag, som skulle afholdes i Calella de Palafrugel i en ferielejlighed, indeholdt muligheden for at få stillet et gæsteværelse til rådighed, og efter at have fundet nogle billige flybilletter på nettet, var vi på vej til Barcelona den 15. juni; og dette blev så chancen for at opleve denne meget spændende kyst.

På vej nordpå langs kysten i 35 graders varme og i strålende solskin gjorde vi ophold i Tossa de Mar, en uspoleret og smukt beliggende by mellem 2 klippetoppe og med en fin og meget velbevaret middelalderbydel. Middelhavet var lige så blåt som man ser det i turistbrochurerne, og overalt var strandene fyldt med turister, der nød solen og det varme vand. Denne kyststrækning måtte være velegnet til kajakturisme, og der gik da heller ikke lang tid, førend jeg så den første kajak, og jeg fik selv en gevaldig lyst til at ro i dette pragtfulde farvand.

Heldigvis lå der ganske tæt på Calella et lille fredeligt sted, Tamariu, hvor der var mulighed for at leje kajaker. Desværre var alle kajaker optaget de følgende dage, men nu havde jeg fået blod på tanden, så jeg ville ikke give op.

Søndagen var sidste chance. Klokkeren 11 var der afgang for en kajak-ekskursion langs kysten, men alle kajaker var optaget.

Jeg kørte den korte men meget snoede vej til Tamariu med sommerfugle i maven og var allerede fremme lidt over 9. Jeg fandt en bænk og satte mig til at nyde udsigten. De lokale defilerede forbi med avis og bagetter under armen og de første strandgæster var ved at indfinde sig, men der var ingen aktivitet ved de 12 gule havkajakker, som lå på stranden.

Endelig efter en times venten dukkede der et par spaniolere op. Jeg henvendte mig straks med mit ønske, men alle kajakker var som allerede nævnt reserveret. Jeg sagde til guiden, at hvis der nu kom et afbud kunne hun bare vinke til mig, og jeg satte mig tilbage på bænken.

Efter endnu nogen venten begyndte de første kajakturister at dukke op, klokken blev over 11, men intet skete og jeg begyndte slukøret at indstille mig på at vende hjem. Pludselig så jeg guiden stå oven på en af kajakasserne vinkende med begge arme. Glad og lykkelig blev jeg og var i to spring fremme. En af deltagerne havde fået "kolde fødder", så jeg blev altså den tolvte kajakroer - hurra-hurra!!

Selskabet bestod af lutter unge, 7 mexicanske studerende, 3 spanske piger, en fra Kaukasus og så endelig mig, alderspræsident og "bedstefar"!! De fleste havde aldrig roet i kajak før så en halv times demonstration af pagajer, spraydeck, redningsveste og instruktion i roning var nødvendig. Vi sad i en rundkreds i sandet og alt foregik på spansk.

Endelig var tidspunktet kommet, og vi myldrede som en flok ællinger i vandet, 12 gule kajakker, guiden Maria i rød kajak og endelig som en sikkerhedsforanstaltning en assistent i en kæmpe stor gummibåd med kraftig motor, som mageligt kunne tage os alle om bord, hvis det skulle blive nødvendigt. Jeg blev på engelsk instrueret om, at man skulle holde sig mellem guiden og gummibåden på trods af, jeg dog allerede havde fortalt, at jeg altså selv havde en kajak hjemme i Danmark.

Det var spanskbyggede kajakker i polyethylen, man sad forbavsende godt i dem, de var uden ror og med støbte fodspark i plast, og de var både stabile og manøvredegtige.

Snart havde vi lagt Tamariu bag os og roede forbi den ene mere fantastiske strand efter den anden: Aigua Xellidia, indrammet af stejle klipper, Aiguablava og Punt del Mut. Et sted roede vi mellem nogle stejle klipper, hvor der var så smalt, at vi måtte løfte og skubbe kajakken med hænderne henover klipperne for at passere igennem.

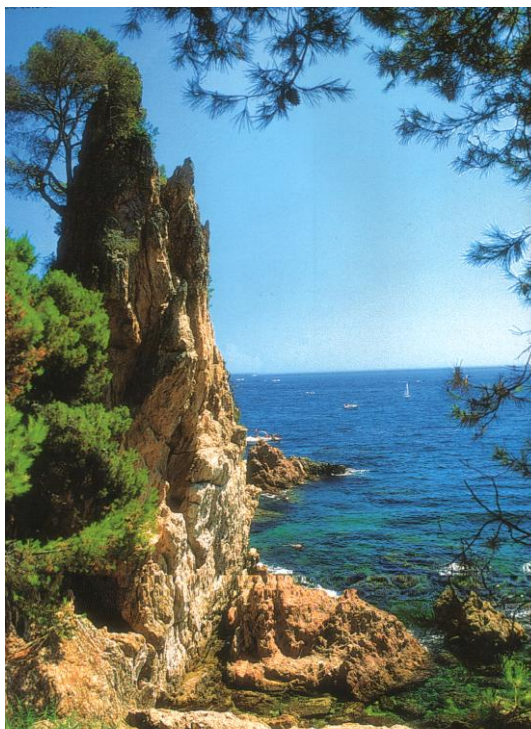
Ved alle de små strande lå både forankret, og overalt hvor der var den mindste plads lå de solbadende turister og nød tilværelsen.

Vi mødte også andre kajakroere, mændene med bar overkrop og pigerne topløse og uden redningsveste. Guiden Maria lærte os hurtigt, hvordan vi kunne regulere temperaturen, hun pøse med jævne mellemrum masser af havvand over sit lange sorte hår.

Vi var inde i flere huler og grotter. En af grotterne var næsten 100 m. dyb og så mørk, at Maria måtte tænde en kraftig lygte medbragt til lejligheden. Lofterne i hulen åbenbarede store flokke af flagermus og sæere drypstensformationer. Vandet var i øvrigt så klart, at vi tydeligt kunne se både fiskene i vandet og muslinger og bløddyr i flotte farver på klippevæggene. Maria fortalte om stederne på spansk, og jeg fik nogle korte informationer på engelsk, om hvor langt vi skulle.

Ved en lille fredeligt beliggende sandstrand gik vi på land, og Maria kom hen til mig og sagde, at jeg godt kunne nå at tage en middagslur under nogle skyggefulde pinjer. Det havde jeg nu ikke behov for og gik i stedet på opdagelse. I tilgift fik jeg et lille spansk kursus af nogle af de unge spanske piger, idet jeg lærte udtalen af diverse navne på steder, som vi havde besøgt

Hen på eftermiddagen roede vi retur. Det var blæst lidt op, men dønningerne var meget lange og behagelige, og vi var tilbage i Tamariu klokken 15.30. Efter at have betalt 40 euro for turen takkede vi af, og jeg fik kys på både den ene og den anden kind af guiden (hun syntes åbenbart, at jeg havde været både medgørlig og tapper).

Da jeg let om hjertet kørte tilbage med det salte Middelhav i både hår og skæg måtte jeg tilstå, at det havde været turens flotteste oplevelse. Costa Brava kysten er utrolig velegnet for kajaksejls og med rette berømmet som en af Europas smukkeste kyststrækninger.

Keld Lund